

[Hølvæg Petersen.]

fastslået, og hvorved der er sikret radioens embedsmænd en betydelig selvstændighed, er det eneste holdbare.

Det, der nu er på dagsordenen, er altså det ærede medlem hr. Thisted Knudsens forespørgsel, der omhandler både den organisatoriske, økonomiske og redaktionelle side af en bestemt sektion inden for TV. Den højtærede kulturminister har nu redegjort for økonomien og for det organisatoriske grundlag, og det fremgår jo heraf ganske klart, at alle formaliteter er overholdt. Radiorådet har for over et år siden besluttet at gennemføre TV-avisen, og de nødvendige bevillinger er stillet til rådighed. Jeg er ikke i stand til at dømme om den økonomiske side af sagen.

Det kan jo godt være, at man vil synes, at det er et stort teknisk apparat, og at det er meget, der her må stilles på benene. Det kan også ved en umiddelbar betragtning forekomme én, at der er en stor medarbejderstab, og at det alt sammen koster mange penge; men jeg kan ikke efter det, der foreligger oplyst for mig — og det, som den højtærede kulturminister her har sagt, bestyrker mig i min opfattelse — komme til den opfattelse, at der er tale om, at man ødsler med licensbetalernes penge. Jeg advarer i det hele taget imod, at man i enhver situation prøver på at konkretisere, hvor meget dette eller hint koster den enkelte licensbetaler. Den konkrete forhøjelse, TV-avisen har medført i forhold til TV-aktuelt, beløber sig vel til ca. 2 kr. om året pr. seer; det svarer godt og vel til, hvad et ugeblad koster pr. eksemplar. Det er altså en meget begrænset merudgift, der pålægges den enkelte familie. (Thisted Knudsen: Det er ikke rigtigt!). Hvis det ikke er rigtigt, så må det ærede medlem korrigerer mig; jeg sagde: så vidt jeg ved, andrager det et beløb af den størrelsesorden her.

Men nu er det altså, at kritikerne med det ærede medlem hr. Thisted Knudsen i spidsen sætter ind og hævder, at der er tale om en Goliatfiasko. Dette udtryk har det ærede medlem ikke brugt her i dag; han har mildnet det betydeligt og har i virkeligheden indrømmet, at der allerede er tale om en drejning. Det forekommer mig, at det ærede medlem skulle have

ventet med at afsige sin dom. Kunne det da ikke være klart for det ærede medlem, at det var for tidligt efter nogle ganske få dages forløb at udtale en knusende dom over den nye TV-avis? Det måtte da være rimeligt at give den nye avis en rimelig tid til at arbejde sig ind på den nye opgave, til at finde sin form. Det er da klart, at selv om der er gået en meget omhyggelig og grundig forberedelse forud, så har det ikke kunnet undgås, at starten har været usikker.

Nu kan man jo sige, at det centrale i det ærede medlem hr. Thisted Knudsens kritik ikke er rettet imod formen, men imod selve det princip, som TV-avisen er udtryk for. Han ønsker, siger han, at skærmen skal bruges til billeder. Men hvad ligger der i det? Det kan da ikke være det ærede medlems mening, at man ikke må anvende skærmen til talebrug, til en enkelt persons redegørelse for et problem, til en samtale mellem to personer o. s. v. Der var jo et tidspunkt, hvor man over for diskussioner i fjernsynet anførte, at det var radiostof, og nu hører diskussionerne til de mest yndede og bedste indslag i TV. For et par aftener siden deltog det ærede medlem i en sådan samtale, og jeg tør jo nok antyde, at denne samtale vakte interesse.

Det indtryk, der har fæstnet sig hos mig fra de aftener, hvor jeg har haft lejlighed til at se TV-avisen, har været, at den i høj grad giver indtryk af, at der ligger en alvorlig arbejdsindsats bagved. Det vil måske kunne anføres, at den har været tyngt af forberedelserne, så udsendelserne har virket lidt stive, og jeg kunne godt sige, at jeg mener, det er en fejl, at man har indlagt nogle lydarrangementer, der efter min mening er ganske overflødige, både ved starten og i midten af udsendelsen. Men dens hovedsigte mener jeg kan tiltrædes og billiges. TV-avisen er et seriøst forsøg på at løse en opgave, som man for længst har taget op i andre lande, sådan som også den højtærede kulturminister var inde på det.

Om de emner, der behandles i TV-avisen, må det siges, at de er højst forskellige i vægt og i valør. Det må jo være sådan, men der ligger en fare i den kendsgerning, at man ikke, sådan som man kan det i dagspressen, kan markere gennem overskrifter